ALEXANDRU MĂRCHIDAN

De valpurgii nu am fost acasă

Alexandru Mărchidan

De valpurgii nu am fost acasă

Cu toate urările mele de bine
pentru
[redacted]

PITEŞTI
2004

DIONYSOS ÎȘI RECUNOAȘTE COPIII

Cu dragoste,   Luizei Caramalâu

Cu toate urările mele de bine pentru

Jucători de-a baba-oarba

câdva, frate Alexandru
şi pe noi or să ne arate-ntr-o
fotografie plină de amprentele
copiilor
bărbieriţi, liniştiţi, cu un zâmbet neşters
pe faţă
când din noi vor fi crescut demult
narcise şi ghiocei pentru albine
dar trebuie, aşa se cade
să râdem în fotografii.

Nebunie de-un ceas

munţi din nisip, îmi pusesem
la geam
şi pe cap fulgi scoşi cu de-a sila
din păsări de noapte
lăsasem căzute resturile
de la marele ospăţ
la care-am stat în capul mesei
şi pe fiecare scaun ca să nu mă cred
singur
au început să-mi crească aripi
de-ntuneric din colţurile casei
sau e îmbrăţişarea morţii
nu mai ştiu.

Jurnal de 8 decembrie

Răsăritul de azi are gust
de apă sărată ca şi când soarele
ar fi dormit într-o noapte
la amiază pescăruşii şi-au pus
ţipătul pe buzele ei
a venit întunericul
ca şi ieri, da,
ca şi ieri o staţie goală
îmi ţine de urât
tocurile unei eve
lovind asfaltul îngheţat într-un ritm
grav
mă războiesc barbar în metafore
cu plutirea unei frunze
a venit iar autobuzul să mă ducă
nu ştiu unde.

Propoziţii fără predicat

Doi bătrâni lângă plită.
Flori de busuioc sfărâmate în palmă.
Cămara cu gutui.
Pocnetul tăciunilor ca nişte secunde
întârziate.
Umbra din colţ — îngerul casei cel bun.

...

ninge patriarhal
că n-aş da decât să mă uit
cum m-acoperă Dumnezeu
în oraşul cu oameni de zăpadă
cad fulgi dintr-o moară
cât lumea
se scutură timpul pe noi
mâna ta rece ca prospeţimea
unui colind
îmi şterge crivăţul de pe frunte
şi-ar putea să mai ningă
o mie de ani
îmi stai în faţă floare de iarnă
să-ţi arăt de vrei poezia
ce cade de-o oră pe noi.

Ispită

ne cânta vântul prin poduri de case
călătoriile de-o iarnă–ntreagă
şi mărul cu pielea de şarpe
se-ndulcise după numai un gând
ne zorea cineva de sub coajă
să-i muşcăm din culoare pe rând

ştii, şi din părul tău negru ar putea
odată să mă muşte un şarpe de buze
şi din buzele tale ar putea
să-mi muşte din inimă un şarpe
de-aceea vreau azi să ascult
numai foşnetul razelor din priviri
făcându-şi cuib din frunze uscate
şi vântul cântându-ne doine
prin poduri de case.

Joc în doi

aş fi înnebunit să mă ştiu
atât de singur dacă n-aş fi aflat
după masă de la întunericul
ce şi-a spart capul de ochiul meu
că moartea ne ţine de mână
şi e credincioasă ea nu ne sperie
ne mângâie câteodată când morţii
pleacă dimineaţa să cumpere ziarul
şi chiar dacă se mai duce ea nu mă lasă
singur amintirea ei adică tocmai
copilul ei îmi ţine de urât
şi-atunci vorbim despre probleme filosofice
eu îi spun că iubirea nu e oarbă
ci doar puţin lovită la ochi
şi că e chiar frumos să strigi
că eşti viu când viscolul îşi cere afară
iarna lui dar ea râde face
din când în când îmi face semn
să sorb mai iute din cafea.

Demitizare

da, azi am surâs
aşa îţi promisesem
hai să ne prefacem că ninge
cu petale de trandafiri
ai putea să-mi aduci parfumul
tău pe-o tavă în fiecare dimineaţă
lângă micul dejun
şi eu voi pleca pe un cal cu aripi
sau cam aşa ceva
să mai omor nişte balauri
rămaşi de săptămâna trecută
iar la întoarcere-ţi voi fi adus
desigur floarea de pe stânca soarelui
dar mă-ncurcă ştii doar
ochii mei trişti
şi m-ai confunda cu alte personaje
trişti de nimicul strângerilor de mână
de nimicul florilor uscate
prin glastre.

Ceasuri cu poveşti

astăzi ploaia ne trimite
în cafeneaua rătăcită de timp
se cântă călătorie în anotimpuri
de nu ştiu cine iar şi iar
ceasurile noastre au împrumutat
ritmurile ploii cafeaua ne aruncă-n
ochi reflexe întunecate
se pare că Dumnezeu s-a hotărât
să scurgă tot cerul azi
poate la ieşire aşteaptă
vreun Charon să-şi ia plata
spune şi tu ceva domnişoară
până trece potopul până ne cresc colţii
şi-nviem miturile –
născute la o ceaşcă de cafea.

Definiţie

tu eşti ca şi când
eu aş uita să mor
dacă mi-ai cere
să-ţi spun cine sunt
ţi-aş cere să facem
schimb de inimi
strigându-ne după frunzele
unui păcat fără iad
a unor ruguri fără durere
în pântecele fiecărei zile
după ce am scalpat soarele
de răsărituri să acopăr
râsul vrăjitoarelor întru totul
pe coala aceasta orice e posibil
aşa cum altfel n-o să ai şansa
dacă aş plânge atunci Dumnezeu
ar fi ca şi cum aş fi vesel.

Cădere în sus

doar azi să nu vorbim
orbeşte despre înălţări spirituale
doar despre cum e să fii Viu
nu mă doare moartea
numai cea trăită are un sunet
de metal gros
să vorbim la o noapte de rece
la o frunză de verde
la un ţipăt de ochi
despre cum e să fii Viu
şi nu-mi aduce te rog
poveşti citite la şcoală
îmi plac vechile pergamente
de sub praful vorbelor de azi
ţi-am cerut pentru Dumnezeu
să fii Viu.

* * *

dintr-un prost obicei
oamenii mor
ce-ai zice dacă timp
de-o atingere am înnopta
pe insulele plutitoare asemenea
îngheţatei scurse pe-un cornet
ştiu că există locuri
şi mai ales inimi da, mai ales inimi
în care moartea e trimisă să moară
ce-ai zice dac-am împrumuta
şi noi o astfel de inimă
până când ne vom da seama
că nu mai suntem demult.

***

nu trecusem valea plângerii
nu-i spusesem ochiului
să zboare-n ochii sfinţilor
dar mi-am luat nopţile
şi pe mine trimiţându-mă
prin nebuloasele câmpiilor
de nebun şi-a trebuit
să-mi las mapa şi părul
vâlvoi acolo nu mai conta
dacă ai sau nu păr dacă
mergi în mâini în degete
în cuvinte şi sărbătorile
naşterea şi renaşterea zeilor
se ţineau zilnic la fel
spălatul pe faţă
se bea acelaşi soare
nu se-mparte nici prin gânduri
nici după geamuri
se cântă mult până nu
se mai ştie de sine apoi se moare
până la regăsire.

***

astăzi aripile sunt o greutate
în plus trandafirul japonez
suferă de boala tristeţe
şi-şi cade frunzele prin casă
n-ar fi plouat atunci
sigur n-ar fi plouat...
să nu îmi juri iubire
necondiţionată
e prea mult soare în noiembrie.

Rana de pe soare

să nu mă întrebi
de ploile pe care merg
lasă lumina aprinsă
să văd felia de întuneric
cum se ascunde sub pat
dacă în paradis sunt
flori şi ape de unde să ştiu
nu ştiu care e drumul
de la gângurit la marea tăcere
sau ce ne este aşa frică de noapte
ne paşte până la urmă iarba
şi n-avem unghii să ne-agăţăm
de gânduri să nu trecem
să nu sorbim din ziua
de ieri mai bine dă-mi
rădăcinile tale ia-le
pe ale mele să le-nfigem
în zâmbetul de niciodată.

Confesiune

şi ce dacă stau să măsor
timpul în baruri
visând în transparenţele secundelor
la ochii ei de egipteancă
— am şi uitat cum o chema —
dar parcă o cunosc de-o viaţă
ori de două
da, recunosc, mă-mbăt de minunile
dintr-o lume fără minuni
beau asfinţit după asfinţit
şi-apoi iar beau
daţi-mi un deget să scriu un poem
chiar dacă între timp
s-o fi pus taxă pe visat
puţin îmi pasă — atât mi-a mai rămas
dar cum spuneam de ochii ei
de egipteancă...

...

cineva aflase într-o seară
c-o să moară cu privirea
spânzurată de un fir de iarbă
pentru el ursitoarele au făcut
o excepţie şi veneau de fiecare
dată cu somnul soarelui
să-i amintească acest lucru
într-o zi cineva – pe el aşa
îl chemau toţi – a lipsit de acasă
cu săptămânile cu florile cu fluierele
străbunicului său şi abia acum
abia acum când eu mâzgălesc gânduri
pe foi neliniate s-a întors din gară
cu metafora de şapte şi zece
să-mi spună profeţia şi fuga lui
l-am crezut chiar mai înainte
şi-am jurat pe cerneala albastră
pe ochii culorilor şi pe buzele cântecului
să nu mai deschid uşa
la vreo ursitoare.

...

norul se făcea că plouă
jocul se făcea că scade
parcă era într-o peliculă veche
în rochia verde se apropia
de masa mea o amintire
fac cinste cu o lacrimă mi-a spus
ea cu ochii verzi aproape înfricoşător
de verzi a orbit veioza
atunci cu jocul ei când mi-a atins
fruntea într-un ieri mitic.
mi-amintesc manşeta albă îmi stătea
cortină între lume şi ochi
sărbătorile se scuturau pe florile
de piersic priveşte-mă cum pot
să zbor cum pot să mă mint
că zbor în primăvara aceea
începuse să ne plouă peste săruturi
înfricoşător de mult
mă întreb cât i-a trebuit soarelui
să înveţe s-apună
fac cinste cu o lacrimă
(era probabil aceeaşi
aproape înfricoşător de albă).

...

mai întâi se-nnorase
eu mi-alegeam norul din care
să-mi cresc degete de apă
să cad pe hainele ţiglă
ale caselor vechi pe vorbele de ţiglă
ale îndrăgostiţilor nocturni
în urma cortegiului a rămas doar ploaia
toate jumătăţile mele
sunt pierdute pe undeva în lumea asta
sau în altele.
ar trebui să mai trăiesc
încă zece vieţi să mă adun
de-aceea mai întâi m-am înnorat
ca să fiu aproape de ideea de plâns
scursă instantaneu pe obrajii atâtor jumătăţi
care-au căscat în mine
prăpăstii de netrecut.

...

cu o zi înainte să plouă
mi-au spus că toate ploile
sunt născute dintr-o ameţeală a timpului
la mine acasă timpul călca
liniştit feţe de masă
şi urmele de viaţă ale ultimului costum
am lăsat zilele întocmite
pe spătarul scaunului alb
atât de alb că l-ai putea confunda
cu o tristeţe îngheţată
au intrat fluturii pe geam
e frumos să vezi fluturi iarna
mi-am pus inima în cap
cu o zi înainte să vin.

...

sentința luase o cale neobișnuită
se hotărăște unanim dreptul la plâns
lacrimile nu s-au mai împărțit
în bărbătești și femeiești
în lacrimi cu barbă și lacrimi fără barbă
câțiva rebeli au fost executați
prin colțurile sufletului
de atunci veneau mereu de pe front
la poarta bunicului lacrimi disperate
că ele nu le-a ales nimeni
deși fusese stabilit unanim
dreptul la plâns
și pe acoperișul casei
și prin podul cu războaie de țesut
el n-avea unde să le mai găzduiască
și mă lăsase pe mine de o vreme
neobișnuit de tânăr
să le ies înainte să le spun
să le mint
să se ducă
pe unde-or apuca.

...

am aflat acum o zi și o viață
că ar fi bine să încerci măcar o dată
să-ți faci poze cu sufletul gol
să-l vezi cum stă cu lumea
în brațe fără să acopere cu ea
am făcut cândva un pact —
el să mă aștepte dintr-o călătorie
când o să-i trimit scrisori
pe palmele nopții și până atunci
ar putea căuta un loc
de unde să mă aștepte
ca o fecioară iubitul plecat la război
cu șuvițe din părul ei.
timpul a căzut la pat
și toate poveștile de iubire
cu sufletul meu rătăcit
au rămas niște flori desenate pe covoare
timpul a rămas greu cu moartea lui
cred că sufletul nu m-a așteptat
și-acum pe undeva
pozează gol.

...

se topeau anotimpurile
la fel şi tu
se topeau adierile de dorul
cântecului în graba cu care
ar fi vrut să înceapă o furtună
mă trezeai din somn
ca un profesor fericit
că a descoperit frumuseţile greceşti
în forma stâlpilor de pe strada
unde toate scenele de iubire se derulează
fulgerător în schimb se insista mult
asupra despărţirilor
şi tu mă trezeai în continuare
îmi apăsai fruntea ca şi când
n-ai fi vrut să mai vezi
nici un gând zburând prin casă
eu trebuia să joc rolul celui care
se va trezi în final
dar cineva îmi pregătise
mai demult somnul.

Final

există un singur răspuns
pentru toate întrebările
îmi poţi cere să-ţi spun
cât de mare este calea lactee
sau aripa dreaptă a unui grifon
sau inima mea când visez că trăiesc
dar fiindcă este vorba
de un singur răspuns
n-o să-l găseşti
nici după ce vei fi întors pe dos
înălţimile scărilor cu obrăznicia ta
şi-aş putea să-mi pierd
toate adevărurile cu corurile lor
prea zgomotoase uneori
dar există un singur răspuns
care-mi stă lipit în podul palmei
ca o reflexie a mea
chiar şi după ce-mi voi pierde
reflexia.

COLECTIA TINERI SCRIITORI ARGESENI

Proiect realizat de
Asociaţia pentru Sprijinirea, Promovarea şi Ajutorarea Tinerilor (A.S.P.A.T.) Piteşti, 2004

Acest proiect s-a realizat cu sprijinul Comunităţii Europene prin **Agentia Naţională pentru Sprijinirea Iniţiativelor Tinerilor – A. N. S. I. T.**

♦ **ALEXANDRU MĂRCHIDAN**

De valpurgii nu am fost acasă

Tehnoredactare: **Sorin Radu**

Coperta: **Marius Oprescu**

8.

Alexandru Mărchidan- De valpurgii nu am fost acasă
Colecția „Tineri scriitori argeșeni", 2004
Proiect realizat de ASPAT Pitești
I S B N: 973-0-03641-1

Premii naţionale:

- Premiul revistei „România literară” la Festivalul Naţional de Poezie „Tudor Arghezi” – Târgu Jiu, 2002
- Premiul special la Concursul Naţional de Poezie „Dragoş Vrânceanu” – Vâlcea, 2002
- Locul II – Concursul Naţional de Poezie „Ion Minulescu” – Slatina, 2003
- Locul III – Festivalul Naţional de Poezie „Virgil Carianopol” – Caracal, 2003
- Premiul special – Festivalul Naţional de Poezie „Ioanid Romanescu” – Iaşi, 2003
- Premiul Gavril Rotică şi premiul revistei„Convorbiri literare” la Concursul Naţional de Poezie şi Proză scurtă „Magda Isanos – Eusebiu Camilar” – Suceava, 2003
- Premiul editurii „Paralela 45” – Piteşti la Concursul Naţional de Poezie „Ion Pillat – Acolo unde-n Argeş...”, Piteşti, 2003
- Marele premiu – Festivalul Naţional de Poezie „Gheorghe Pituţ”, Beiuş, 2004
- Locul III – Concursul Naţional de Poezie „La porţile visului” – Reghin, 2004
- Locul III – Concursul Naţional de Creaţie Studenţească – Timişoara, 2004

ISBN 973-0-03641-1

COLECŢIA TINERI SCRIITORI ARGEŞENI